

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-159)

Nov (3) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 136)

839. அணு:

அடுத்து அணிமா முதலானவற்றை தனது அதீனமாக்கி வைத்துள்ளதைக் கூறுகிறார். மிகவும் ஸூட்சுமமாக உள்ள தஹராகாசம் (இது நமது இதயத்தில் உள்ளதாகும்), அவ்யக்தம், ஜீவன் முதலானவற்றில் ப்ரவேசிக்கும் திறமை உள்ளதால் அணுவாக உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- அணீரணீயாந் - அணுவைக் காட்டிலும் சிறியவன்
- நிபுணோ அணீயாந் பிலேர்ணாயா: - தாமரைத் தண்டைக் காட்டிலும் நுட்பமாகவும் வலுவாகவும் உள்ளவன்

840. ப்ருஹத்

மிகவும் விஸ்தாரமாக உள்ள பரமாகாசத்தையும், தனது அற்பமான பாகத்தில் அடக்கிக் கொள்ளும்படியான மஹத்தாக உள்ளவன்.

- புருஷஸூக்தம் - ஸ பூமிம் விச்வதோ வ்ருத்வா அத்யதிஷ்டத் தசாங்குலம் - லீலாவிபூதி முழுவதும் வ்யாபித்து பது அங்குலமாக நிற்கிறான்.

- தைத்திரீயம் - மஹதோ மஹீயாந் - உயர்ந்தவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்

841. க்ருச:

பஞ்சு, காற்று முதலானவற்றைக் காட்டிலும் மிகவும் எடை குறைந்தவனாக உள்ளதால், எங்கும் எந்தவிதமான தடையும் இல்லாதபடி செல்பவன்.

842. ஸ்தூல:

தான் ஓர் இடத்தில் இருந்தபடியே அனைத்தையும் தொடும்படியாக, அதாவது பூமியில் உள்ளபடியே சந்த்ரனையும் தொடும்படியான ப்ராப்தி என்னும் ஐச்வர்யம் உள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 159)

மேலும் நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி) உரைக்கும் கருத்தான - சரீரத்துடனான தொடர்பு கூறப்பட்டுள்ளதால் அந்த வேதவரிகளில் கூறப்பட்ட புருஷன் என்பவன் ஜீவனாக மட்டுமே இருக்கமுடியும், ஜீவன் அல்லாமல் வேறு யாரும் அல்ல - என்பது ஏற்க இயலாத ஒன்றாகும். காரணம், நீங்கள் கூறுவது போன்று சரீரத்தொடர்பு என்பது கர்மவச்யம் காரணமாக மட்டுமே உண்டாகவேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை; ஸத்ய ஸங்கல்பனாகிய அவன், தனது இச்சை காரணமாக சரீரஸம்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள இயலும். ஆனால் இதற்கு நீங்கள் - சரீரம் என்பது பஞ்சபூதங்களால் ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாகவும், மூன்று குணங்கள் உள்ளதாகவும் இருப்பதாகும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஒரு சரீரத்தை தனது இச்சையின் காரணமாக, பாவங்கள் அற்றவனும், ஸத்யஸங்கல்பனும், ஜீவனுக்கு மட்டுமே உரிய புருஷார்த்தங்கள் என்றுள்ள ஏதும் அவசியம் இல்லாதவனும் ஆகிய ஒருவன் எடுப்பது ஸம்பவிக்காது. ஆனால் கர்மவசப்பட்ட ஒருவன், தன்னுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து அறியாத ஒருவன், தனது கர்ம பலன்களைக் கழிக்கும் பொருட்டு இது போன்ற சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளுதல் என்பது அவன் விரும்பவில்லை என்றாலும் தடுக்க இயலாத ஒன்றாகும் - என்று கூறலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். ஆனால் உங்களுடைய வாதமானது, அவனுடைய சரீரம் நீங்கள் கூறுவது போன்று மூன்று குணங்களுடன் கூடியதாகவும், ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு உள்ளதாகவும் இருந்தால் மட்டுமே பொருந்தும். ஆனால் அவனுடைய நித்யமான சரீரம் என்பது, அவனுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்றவிதத்தில், ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் அற்றதாகவே உள்ளது. ஆகவே நாம் கூறுவது அனைத்தும் பொருந்துகிறது.

ஆக, நாம் உரைப்பது என்னவென்றால் - எல்லையற்ற ஞானம், ஆனந்தம் போன்ற குணங்கள் உள்ளதாலும், தாழ்வான அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளதாலும், அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு, இயல்பாகவே எல்லையற்ற, எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் உண்டு. இதே போன்று அனைவராலும் விரும்பப்படுதல், எண்ணற்ற எல்லையற்ற குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக இருத்தல்; யாராலும் எண்ணிப் பார்க்க இயலாத தன்மைகள் கொண்டிருத்தல், திவ்யமாக இருத்தல்; இனிமையுடன் இருத்தல்; தோஷங்கள் இன்மை; ஞானமயமாக இருத்தல்; ஸௌந்தர்யம், மென்மை, நறுமணம், ஸௌகுமார்யம், யௌவனம் போன்ற தன்மைகளுடன் இருத்தல் என்பதான பலவும் ஸத்யஸங்கல்பனாகிய அந்த ப்ரஹ்மத்தின் திருமேனிக்குச் சரியாகப் பொருந்துகிறது; இவை அனைத்தும் அவனுடைய திருமேனியில் இயற்கையாகவே உள்ளதாகும். தனது அடியார்களுக்காக அந்த நாராயணன், தனது அடியார்கள் தன்னை ஆராதிக்கும் விதத்தில் இப்படிப்பட்ட ரூபங்களைத் தரிக்கிறான். அவன் எல்லையற்ற காருண்யம், ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம், ஒளதார்யம், ஐச்வர்யம் போன்ற குணங்கள் உள்ளவன்; தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், பாவங்கள் அற்றவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகவும், பரப்ரஹ்மமாகவும், பரமபுருஷனாகவும் உள்ள நாராயணன் ஆவான்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 159)

மூலம் - அவற்றில் முற்படத் திருமந்தரம் பரசேஷதைகரஸ ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளிவித்து அம்முகத்தாலே ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தி பூர்வக பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தியிலே ருசியையும், த்வரையையும் விளைப்பித்து, உபாயாதிகார பூர்த்தியை உண்டாக்கும். இப்படி அதிகாரியானவனுடைய பலாபேஷாபூர்வக உபாயவிசேஷாநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை த்வயம் விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும். இவ்வுபாய விசேஷத்தை விதிக்கிறது சரமஸ்லோகம்.

விளக்கம் - இந்த மூன்று மந்த்ரங்களில் முதலில் திருமந்தரம் என்பது, ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தலே ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் என்று உணர்த்துகிறது. இதன் பொருட்டு, திருமந்த்ரமானது மோக்ஷம் பெறுவதில் உள்ள அனைத்து இடையூறுகளையும் நீக்குவதன் மூலம் மோக்ஷத்தின் மீது ஒரு ஆசையை உண்டாக்கி, அந்த மோக்ஷத்தை உடனே அடையவேண்டும் என்னும் வேகத்தையும் உண்டாக்கி, அதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதற்கான தகுதிகளின் நிறைவை உண்டாக்குகிறது. இப்படியாக உள்ள அதிகாரிக்கு, மோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தத்தின் மீது ஒரு பிடிப்பை உண்டாக்கி, அதற்கான உபாயத்தை எவ்விதம் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை த்வய மந்த்ரம் தெளிவாக உணர்த்துகிறது. இந்த உபாயத்தை சரம ஸ்லோகம் விதியாக உரைக்கிறது.

மூலம் - இவை மூன்றிலும் தனித்தனியே எல்லா அர்த்தங்களையும் சப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் காணலாமாகிலும், ஓரொன்றிலே ஓரொன்றுக்கு நோக்காயிருக்கும். திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ப்ரதமாமோக்ஷரத்திலே ஸம்க்ஷிப்தமான சரண்ய பரதத்வத்தையும், இதில் மத்யம த்ருதீய பதங்களிலே ப்ரதிபந்நமான

உபாயோபேயங்களையும் அடைவே விசதமாக்குகிறது த்வயம். இதில் “ப்ரபத்யே” என்கிற பதத்தில் உத்தமனாலே விவக்ஷிதமான அதிகாரி விசேஷத்தையும் அர்த்தஸித்தமான உபாயாந்தர நைரபேக்ஷயத்தையும், உபேயத்தில் நம: சப்த ஸம்க்ஷிப்தமான விரோதி நிவ்ருத்த்யம்சத்தையும் வெளியிடுகிறது சரமச்லோகம்.

விளக்கம் – இந்த மூன்றுவிதமான கருத்துக்களையும், மூன்று மந்த்ரங்களிலும் நேரடியாகவும், ஆழ்ந்த பொருளாகவும் தனித்தனியே காணலாம்; என்றாலும், ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திற்கும் தனித்தனியான குறிக்கோள் உள்ளது. திருமந்த்ரத்தில் உள்ள முதல் சொல்லான “ஓம்” என்பதில் உள்ள “அ” என்னும் அக்ஷரம் அனைவருக்கும் அடைக்கலமாக உள்ள பரம்பொருளைச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறது; இதன் நடுப்பதமான “நமோ” மற்றும் மூன்றாவது பதமான “நாராயணாய” ஆகியவை உபாயத்தையும், உபேயத்தையும் கூறுவதாகும். இவற்றின் பொருளை த்வய மந்த்ரம் விரிவாகக் கூறுகிறது. த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள “ப்ரபத்யே” என்பதன் மூலம் அதிகாரியின் விசேஷத்தை நேரடியாகவும், மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் அவசியம் இல்லை என்பதை மறைமுகமாகவும், கடைசியாக உள்ள “நம:” என்பதன் மூலம் அதிகாரிக்கு உண்டாகக்கூடிய அனைத்து தடைகளும் நீங்குவதும் கூறப்படுகிறது. த்வயத்தில் கூறப்பட்ட இந்த மூன்றையும் சரமச்லோகம் தெளிவாக்குகிறது.

திருமந்த்ரம் = தாரகம், சரமச்லோகம் = போஷகம், த்வயம் = போக்யம்

மூலம் – இவை மூன்றும் நமக்கு ஞான அனுஷ்டான பலநிதாநங்களாய்க் கொண்டு தாரக போஷக போக்யங்கள்.

வ்யக்தம் ஹி பகவாந் தேவ: ஸாக்ஷாந்நாராயண: ஸ்வயம்
அஷ்டாசக்ஷர ஸ்வரூபேண முகேஷு பரிவர்த்ததே

என்கிறபடியே தேசிகஜிஹ்வையில் இருந்து சிஷ்ய ஹ்ருதய குஹாந்தகாரத்தைக் கழித்துப் பரசேஷதைகரஸமான பரிசுத்த ஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டு ஸத்தாலாபத்தைப் பண்ணுகையாலே திருமந்த்ரம் தாரகம். சரமோபாயத்திலே

ப்ரவர்த்திக்கும்படியான ஞான விசேஷோபசய ஹேதுவாகையாலே ச்ரோதவ்யசேஷமில்லாதபடி உபாயோபதேச பர்யவஸாநமான சரமச்லோகம் போஷகம். ஸக்ருதுச்சாரணத்தாலே பரமபுருஷார்த்த ஹேதுவாய்க்கொண்டு ஸதாநுஸந்தாநத்தாலே க்ருதார்த்தனாக்குகையாலே த்வயம் போக்யம்.

விளக்கம் – திருமந்த்ரம், சரமச்லோகம், த்வயம் என்னும் இந்த மூன்று மந்த்ரங்களும் நமக்கு ஞானம், அனுஷ்டானம் மற்றும் பலன்களை அளிப்பதால் இவை முறையே தாரகம் (பேணுதல்), போஷகம் (போஷாக்கு அளித்தல்) மற்றும் போக்யம் (இன்பம் அளித்தல்) என்பதாக உள்ளன. நாரதீயத்தில் (1-32) - வ்யக்தம் ஹி பகவாந் தேவ: ஸாக்ஷாந்நாராயண: ஸ்வயம் அஷ்டாக்ஷர ஸ்வரூபேண முகேஷு பரிவர்த்ததே – பகவான் என்று அனைவராலும் போற்றப்படும் தேவாதிதேவனாகிய நாராயணன், தானாகவே வலிய வந்து, அஷ்டாக்ஷரமான திருமந்த்ரத்தை ஜபிப்பவர்களின் முகத்தில் நிற்கிறான் என்பது உறுதி – என்றது காண்க. ஆக ஆசார்யனுடைய வாக்கிலிருந்து புறப்பட்டு, சிஷ்யனுடைய இதயம் என்னும் குகைக்குள் காணப்படும் அறியாமை முதலான இருட்டுகளை அகற்றி, அவன் ஸர்வேவரனுக்கு மட்டுமே அடிமை என்பதான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அவனுக்குப் புரியவைத்து, அவனை “இருக்கும் வஸ்து” என்று மாற்றும் பலனை அளிப்பதால், திருமந்த்ரம் அவனுக்குத் தாரகம் (நம்மைப் பேணவல்ல பொருள்கள் தாரகம் ஆகும்) ஆகிறது. ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதற்கான ஞானத்தை வளர்த்துக்கொள்ள சரமச்லோகம் உதவுகிறது; இந்த உபாயத்தைக் கூறவல்ல இறுதியான கருத்தைக் கொண்டதாகவும், வேறு எதுவும் அவசியம் இல்லை என்று கூறுவதாகவும் உள்ளதால் சரமச்லோகம் போஷகம் (பால், தயிர் போன்று போஷாக்கு அளிப்பதால் போஷகம்) ஆகிறது. த்வய மந்த்ரமாகிய தன்னை ஒருவன் உச்சரித்தால் மட்டுமே போதுமானது, அவனுக்குத் தேவையான உயர்ந்த புருஷார்த்தம் கொடுப்பதாலும்; தன்னை எப்போதும் உச்சரித்தபடி உள்ளதால் ஆனந்தம் அளிப்பதாலும் த்வயமந்த்ரம் போக்யம் (இன்பம் அளிப்பது) ஆகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 115)

மூலம் - இன்னமும் ஒரு ஸ்த்ரீ யமபடராலே அத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாசத்திலே ரக்ஷகாபேசைஷ தோற்றக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வாராநிற்க, அச்வத்த தீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸு பண்ணியிருந்த மாதவி அததைக் கண்டு க்ருபை பண்ணி, தானொரு நாள் செய்த தப:ப்பலத்தை அவளுக்குக் கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பந்துபூதராய், யாம்யமார்க்கமும் ஸுகோத்தரமாய், யாதநா சரீரமும் போய் விலக்ஷண சரீரமாய், இவளையுங் கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்நிதியிலே சென்றவளவிலே, “பிதேவ தர்மராஜோபூத் தஸ்யாஸ் தத் ப்ரியதர்சந:”, ஸாந்த்வயந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்ப்ரதி” என்று, பித்ருவத் ப்ரஸந்நவதநாய் இவளைக் குறித்து இன்சொல்லுச் சொல்லுகிற யமன், “பத்ரே! த்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம் ந கிஞ்சிதிஹ வித்யதே, இதோ த்வாதச ஜந்மாந்தே த்வாம் கச்சித் ஸித்த ஆவிசத், விஷ்ணுபக்தோ நிவாஸார்த்தம் ராத்ர்யாந்து தவவேச்மநி, தத் ஸந்நிதாந ப்ரபவஸ் தவ ஸாது ஸமாகம:, ஸாஹிவை ப்ரஹ்ம விநுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாச்ரிதா, தத்ர தீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம் நாமஸம்ச்ரிதா, தர்மஜ்ஞாதர்ம பரமாயஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத்” என்று மாதவியினுடைய வங்கீகார முனக்கு வருகைக் குறுப்பாக நீயறியச் செய்த தொரு நன்மை யில்லை, இஜ்ஜந்மத்துக்குப் பன்னிரண்டாம் ஜந்மத்திலே யொரு ராத்ரி உன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப் போகைக்காக ஒரு பாகவதன் வந்துன்னைக் கிட்டியிருந்து போனான், தத் ஸந்நிதாநத்தாலே யுண்டானது காணுனக்கிந்த ஸாது ஸமாகமம் என்று முன்பே யுண்டானதோர் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தை இவள் பேற்றுக்கடியாகச் சொன்னானென்கிற காரூட புராணத்தில் கோயில் மஹாதம்யத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (சுருக்கமொழியக் காணலாம்) என்றது,

விஸ்தரேண காணலாமென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களடியான பகவத்கடாசஷமே இவர்களுக்கிவ்வோ பலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைப் பற்றாசாகக் கொண்டு ஈச்வர னங்கீகரிக்கு மென்னுமிதுக்கு இவை உதாஹரணமாகலாமிறே.

விளக்கம் - அடுத்ததாக ஒரு நிகழ்வை அருளிச்செய்கிறார்; ஒரு பெண் யமகிங்கரர்களால் மிவவும் துன்புறுத்தப்பட்டவளாக, ஆகாயத்தில் இருந்தபடி தன்னைக் காக்கவேண்டும் என்று அழைத்தபடி (திருவரங்கத்தை நோக்கி) வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் திருவரங்கத்தில் வந்து சேர்ந்தபோது, திருவரங்கத்தில் உள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஒன்றான அச்வத்த தீர்த்தத்தில் (இது ராஜகோபுரம் அடுத்துள்ள காந்திரோட்டில் இப்போதும் உள்ளது) பலகாலமாக தவம் செய்தபடி இருந்த மாதவி என்பவள் அந்தக் கூக்குரலைக் கேட்டு மிகவும் நெகிழ்ந்தாள். மிகுந்த கருணையுடன் தான் அத்தனை வருடங்களாகச் செய்து வந்த தவத்தின் பலனை, மாதவி அந்தப் பெண்ணிற்கு அளித்தாள். அப்போது அந்த யமதூதர்கள் அவளுக்கு உறவினர் போன்றும், யமலோகம் செல்லும் வழி என்பது மிகவும் சுகம் அளிப்பதாகவும், துன்பத்தை அடைவதற்காக அளிக்கப்பட்ட யாதனா சரீரம் என்பது மேன்மையான தேவசரீரமாகவும் மாறின. இப்படிப்பட்ட நிலையில் அந்தப் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு போய், யமனின் முன்பாக நிறுத்தினர். அப்போது காருடபுராணம் - பிதேவ தர்மராஜோபூத் தஸ்யாஸ் தத் ப்ரியதர்சந:, ஸாந்த்வயந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்ப்ரதி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, யமராஜன் ஒரு தந்தையைப் போன்று மலர்ந்த முகத்துடன் இவளை நோக்கி இனிமையான உரைக்கத் தொடங்கினான். காருடபுராணம் - பத்ரே! த்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம் ந கிஞ்சிதிஹ வித்யதே, இதோ த்வாதச ஜந்மாந்தே த்வாம் கச்சித் ஸித்த ஆவிசத், விஷ்ணுபக்தோ நிவாஸார்த்தம் ராதர்யாந்து தவவேச்மநி, தத் ஸந்நிதாந ப்ரபவஸ் தவ ஸாது ஸமாகம:, ஸாஹிவை ப்ரஹ்ம விநுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாச்ரிதா, தத்ர தீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம் நாமஸம்ச்ரிதா, தர்மஜ்ஞாதர்ம பரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத் - சிறந்தவளே! உனது இந்தப் பிறவியில் உன்னால் புண்ணியங்கள் ஏதும் செய்யப்படவில்லை. இதற்கு முன்பு உனது பன்னிரண்டாவது ஜன்மத்தின் இறுதியில் ஒரு பாகவதர் உன்னுடைய வீட்டில் இரவில் தங்கிப் போகும்விதமாக வந்து அமர்ந்தார். அதனால் உனக்கு அவருடன்

ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஸாதுக்களுடன் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தம் காரணமாக நீ ஞானம் பெற்றவளாகத் இந்தப் பிறவியில் திருவரங்கம் அடைந்தாய். அங்கு உள்ள மிகவும் உத்தமமான அச்வத்த தீர்த்தத்தை அடைந்தாய். அதனால் தர்மங்கள் நிறைந்தவளாக மாறினாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப யமன் அவளிடம், “மாதவியின் கருணை உனக்குக் கிட்ட ஏதுவான புண்ணியங்கள் எதனையும் நீ இந்தப் பிறவியில் செய்யவில்லை. ஆனால், உனது இந்தப் பிறவிக்கு முன்பு உள்ள பன்னிரண்டாவது பிறவியின்போது, ஒருநாள் இரவில் உன்னுடைய வீட்டில் தங்கிப் போவதற்காக ஒரு பாகவதன் உன்னை அடுத்துவந்தான். அவன் முன்னிலையில் உனக்கு ஸாதுக்களின் சேர்க்கை என்பது உண்டானது”, என்று முன்பு நடந்ததும், இவள் அறியாதவிதத்தில் புண்ணியம் சேர்ந்ததுமாகிய நிகழ்வை இவளுடைய பேற்றுக்கு காரணமாக உரைத்தான். இப்படியாகக் காருடபுராணத்தில் திருவரங்க மாஹாத்மயம் குறித்த நிகழ்வைக் காண்க. (சுருக்கமொழியக் காணலாம்) - இது போன்று பல இடங்களில் மிகவும் விரிவாகக் காணலாம். ஆகவே தாங்கள் அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களின் மூலம் உண்டான பகவத்கடாசஷம் என்பதே இவர்களுக்கு இந்தப் பலன்கள் வருவதற்குக் காரணமாக இருந்தது. எனவே இவை அனைத்தும், “அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையும் காரணமாகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக்கொள்வான்” என்பதற்கு உதாரணங்கள் ஆகின்றன அல்லவோ?

383. அஜ்ஞான மநுஷ்யர்கள் வாளா தந்தானென்றிருப்பர்கள்.

அவதாரிகை - ஆக ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனாய் கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞாருப சாஸ்த்ராநுகுணமாக இவர்கள் பக்கலிலே சில ஸுக்ருத விசேஷங்கண்டு அங்கீகரிக்கலாம் வழியுண்டோவென்று பார்த்து, ததலாபத்தில் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைத்தானே கல்பித்து, அவை தன்னை ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறுமொன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்து அஜ்ஞாத ஸுக்ருத மங்கீகார ஹேதுவாம்படியையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வாசி அறியாதவர்கள்

இதுக்கிசைந்து வைத்தே ஏததநுஸந்தானேந வித்தராகம லிருப்பர்க ளென்கிறார் மேலே (அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஆக, ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தனது கருணையாலே ஸம்ஸாரிகள் அனைவரும் கரையேறும்விதமான முயற்சிகள் செய்தபடி உள்ளான். இதனால்தான் உடல்உறுப்புகளுடன் கூடிய சரீரங்களை அளித்து, தனது ஆணைகள் என்றுள்ள சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றுக்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரி ஜீவன்களிடம் புண்ணியங்கள் ஏதும் இருந்தால் அவற்றையே காரணமாகக் கொண்டு அவர்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்தபடி உள்ளான். ஆனால் அவ்விதம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தினால் அனைவரும் மோகஷத்திற்கு உரியவர்கள் என்ற நிலை, அனைவரையும் சமமாகக் காணாமல் உள்ள நிலை, கருணையைக் காண்பிக்காத நிலை முதலான தோஷங்கள் தனக்கு ஏற்படக்கூடாது என்று எண்ணுகிறான். ஆகவே, அவர்கள் அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களை ஒன்றுக்குப் பத்தாக ஆக்கிக் கொள்கிறான். மேலும் அந்தப் புண்ணியங்களை அடுத்தடுத்து வரும் பிறவிகளில் மேன்மேலும் அவன் அதிகப்படுத்தியபடி இருப்பதை இதுவரை விரிவாக அருளிச்செய்தார். ஆக, ஸம்ஸாரிகள் தாங்கள் அறியாமல் செய்த சில நல்ல செயல்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய அங்கீகாரத்திற்கு காரணமாக அமைவதை விளக்கினார். இனி, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்கின்ற சிறப்பை உணராதவர்கள் இருப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அஜ்ஞராகிறார் நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவமறியாதவர்கள், (வாளாதந்தானென்றிருப்பார்கள்) என்றது, இப்படி உபகரித்தருளுவதே என்று தலை சீய்த்து ஈடுபடவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல், வெறுமனே, உபகரித்தானென்கிற மாத்ரத்தை யநுஸந்தித்திருந்து விடுவர்களென்றபடி.

விளக்கம் – “அஜ்ஞர்” என்பது யார் என்றால், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் தனது கருணையை வெளிப்படுத்துகிறான் என்ற மேன்மையை அறியாதவர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள், (வாளாதந்தானென்றிருப்பார்கள்) – “இந்த அளவு நமக்கு உதவுகிறானே!” என்று எண்ணியபடி அவனைக் குறித்து

ஈடுபாட்டுடன் இருக்காமல், “ஏதோ நம்மை அவன் கடாசுஷித்தான்” என்று மேம்போக்காக எண்ணியபடி இருந்துவிடுவார்கள்.

384. ஜ்ஞானவான்கள் “இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்”, “எந்நன்றி செய்தேனோ வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே”, “நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்”, “அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீ செய்தன வடியேன்றியேனே”, “பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்”, “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்”, “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று ஈடுபடா நிற்பார்கள்.

அவதாரிகை - இதில் வாசி அறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞானவான்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் உண்டாகும் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையின் மேன்மை அறிந்தவர்கள் எவ்விதம் ஈடுபாடு கொள்வர் என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞானவான்களாகிறார், நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவத்தை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். (“இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்” இத்யாதி) அநாதிகால மவஸ்துவாய்க் கிடந்தவென்னை இன்று வஸ்துவாக்கி நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலே வைத்தான்; பெரியவுடையாரைப்போலே தலையோடே முடிந்தேனோ, திருவடியைப்போலே “த்ருஷ்டா ஸீதா” என்று வந்தேனோ, அன்றிக்கே தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனாம்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ, என்ன நன்மை செய்தேனாக வென்னெஞ்சிலே புகுந்து பெறாப்பேறு பெற்றானாய் விளங்குகிறது; விஷய ப்ரவணனாய்ப் போகா நிற்க நடுவே வந்து உஜ்ஜீவிப்பியா நின்ற ஸ்வாமி; எனக்கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநத்தைப் பண்ணி ஸ்வாமியான நீ சேஷபூதனான வென்பக்கல் பண்ணின உபகாரம் உபகரித்த நீயறியி லறியுமித்தனை, என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ; “அஸந்நேவ” என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்க்

கிடந்தவென்னை, “ஸந்தமேநம்” என்கிறபடியே ஸத்தாவானாய் ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, அந்த ஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினாய்; அம்ருதத்தையும் விஷத்தையு மொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையு முகந்து சஷுத்ர விஷயங்களையு முகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கினாய்; அநந்யப்ரயோஜநமாய்க் கொண்டு உன்னையே அநுபவிக்கும் மநஸ்ஸைத் தந்தாயென்று அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்துத் தலைசீய்த்து ஈடுபடா நிற்பார்களென்கை.

விளக்கம் - ஞானவான்கள் என்பவர்கள் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் உண்டாகும் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையின் வைபவம் குறித்து உள்ளதுஉள்ளபடி அறிந்தவர்கள் ஆவர். (“இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்” இத்யாதி) - திருவாய்மொழி(10-8-9) - இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான் - எல்லையற்ற காலம் ஒரு அசேதன வஸ்துவாகக் கிடந்த என்னை, இன்று மதிக்கத்தக்க ஒரு பொருளாக மாற்றி, நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் மேலான தன்னை, நித்யமாக உள்ள ஸம்ஸாரிகளில் தாழ்ந்த என்னுடைய மிகவும் அற்பமான நெஞ்சத்தில் வைத்துக் கொண்டான். இவன் இவ்விதம் செய்ததற்கு - ஜடாயுவைப் போன்று எனது உயிரை நான் அவனுக்காகக் கொடுத்தேனா? அனுமன் போன்று த்ருஷ்டா ஸீதா - சீதையைக் கண்டேன் - என்று வந்தேனா? அவனுடைய ஆணைகள் என்றுள்ள சாஸ்த்ரங்களின் வழி நடந்தேன் என்று கூறும்படி, எனக்குச் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தேனா? நான் என்ன நன்மை செய்தேன் என்று எண்ணி, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, இவ்விதம் வந்து நிற்பதை தனது பெறுதற்குரிய பேறு என்று சிந்தித்தபடி உள்ளானே இவன்! இந்த உலகியல் விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நான் நிற்கும்போது, என்னை நடுவில் வந்து பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு நின்றவன் எனது ஸ்வாமி. நான் அறியாத பலவற்றையும் எனக்கு உபதேசித்தாய்; இதன் மூலம் நீ செய்த உபகாரம் எத்தன்மையது என்பதை அடிமையான எனக்கு உதவி செய்த நீ அறியலாமே அல்லாமல், என்னால் உரைக்க இயலுமோ? தைத்திரீய உபநிஷத் - அஸந்நேவ - பரம்பொருள் இல்லை என்பவன் இல்லாத பொருளாகவே ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அறிவற்ற வஸ்துவாகக் கிடந்த என்னை, தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸந்தமேநம் - பரம்பொருளை அறிபவன்

உள்ளவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு அறிவுள்ள வஸ்துவாக மாற்றிக் கொடுத்தான். மேலும் அதே நிலையில் நான் என்றென்றும் நிலைபெற்று நிற்கும்விதமாக என்னிடமிருந்து கைங்கர்யங்களையும் நீ பெற்றுக்கொண்டாய். அமிர்தமும் விஷமும் ஒன்றே என எண்ணுபவர்கள் போன்று, உன்னையும் தாழ்ந்த விஷயங்களையும் ஒருமித்து விரும்பும் தீயநெஞ்சத்தை நீ மாற்றினாய். வேறு எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல், உன்னை மட்டுமே அனுபவிக்கவல்ல மனதை அளித்தாய் - என்று இப்படியாகத் தங்களிடம் எந்தவிதமான காரணம் இல்லாதபோதிலும், அவன் செய்த உதவிகளை எண்ணியபடி அவனிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருப்பார்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (அஜ்ஞர்) இத்யாதிக்கு (வாளார் தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க க்ருஷி பண்ணிக் கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை அறியாத மநுஷ்யர், வால்வலியாலே ஜீவித்துத் திரிவார் தங்களுக்கு வந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடைய வாளார்தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாக வந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு, ஸகலமு மவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள் அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித் தீடுபடும்படியை அருளிச் செய்கிறாரென்று மேலே வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி.

விளக்கம் - அல்லது சூர்ணை 383ல் உள்ள “வாளா தந்தான்” என்பதை “வாளா தந்தார்” என்று சிலர் கொள்வது போன்று படித்தால் கிட்டும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார். இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் வெளிப்படுகின்ற தனது கருணையால் தங்களைக் கரையேற்ற முயன்றபடி உள்ளதை அறியாமல் உள்ள மனிதர்கள் - மற்றவர்களிடம் உள்ள பொருள்களை அபகரித்து வாழ்ந்து வரும் மனிதர்கள் அந்தச் செல்வத்தை “எனது வால் கொடுத்தது” என்று கூறித்திரிவது போன்று, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தங்களுக்குக் கிட்டிய ஸர்வேச்வரனுடைய அங்கீகாரம் என்பது, தாங்கள் செய்த புண்ணியத்தின் பலன் மூலமாகக் கிட்டியது என்று எண்ணிக்கொள்வர் - என்பது

மற்றொரு அர்த்தமாகிறது. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது - அனைத்தும் அவனுடைய கருணையால் கிட்டியது என்று உணர்ந்தவர்கள், அவன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தங்களுக்கு உபகாரம் செய்த விதங்களை எண்ணி, அவற்றில் ஈடுபட்டபடி இருப்பார்கள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார் என்று தேறுகிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 125)

2-3-7. முன்னல் யாழ்பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவையே

பன்னலார் பயிலும் பரனே பவித்திரனே

கன்னலே அமுதே கார்முகிலே என் கண்ணா

நின்னலா லிலேன் காண் என்னை நீ குறிக்கொள்ளே

பொருள் – எல்லையற்ற காலமாக, மிகவும் மேன்மையாக உள்ள யாழ் என்ற இசை கருவியின் மூலம் பயிலப்படுவதான ஸங்கீத சாஸ்திரத்தின் அடிப்படையில், அந்தக் கருவியின் நரம்புகள் என்ற தந்திக்கம்பிகளின் வருடல்களால் எழுகின்ற முதுமையான ஸங்கீதரஸம் போன்றுள்ளவனே! மேன்மையான நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் அனுபவிக்கப்படுபவனே! மிகவும் பரிசுத்தமானவனே! கரும்புச்சாறு போன்று ஒவ்வொரு பருவத்திலும் இனிமையாக உள்ளவனே! அழிந்து போனவர்களையும் உயிர்ப்பிக்கும் அமிர்தம் போன்றவனே! மழைக்கால மேகம் போன்ற வடிவும் தன்மையும் கொண்டவனே! இப்படிப்பட்ட அழகுடன் நான் அனுபவிக்கும்படி நிற்கும் எனது க்ருஷ்ணா! இவ்விதம் எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கத்தக்க உன்னைத் தவிர நான் வேறு யாரையும் தஞ்சம் அடையவில்லை. என்னை நீ உனது திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் சிந்தித்தபடி இருக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - இப்படி தாம் பெற்ற பேற்றின் கனத்தையும் அநுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்தினுடைய போக்யதையையும் அநுஸந்தித்து, “இதிருந்தபடி

கண்டோமுக்குத் தொங்காது போலேயிருந்தது” என்று அதிசங்கை பண்ணி, “தேவர் என்னைக் கைவிடில் நான் உளேனாகேன்; என்னைக் கைவிடாதொழிய வேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி(3-2-6) - அடைந்தேன் முதன்முன்னமே - என்ற பாசுரத்தில் உரைத்தது போன்று, தான் அடைந்த பேற்றின் ஆழம் மற்றும் கனம்; (3-2-5) - கனிவார் வீட்டின்பமே, என் கடற்படாவமுதே - என்ற பாசுரத்தில் கூறியது போன்று, தான் அனுபவித்த இன்பம் ஆகிய இரண்டையும் சிந்தித்தார். உடனே தனது திருவுள்ளத்தில், “இந்த இரண்டையும் அனுபவித்த நமக்கு, இது நிலையாக இருக்காது என்று தோன்றுகிறதே!”, என்று சந்தேகம் கொண்டு ஸர்வேச்வரனிடம், “நீ என்னைக் கைவிட்டால் இந்த உலகில் நான் இருக்கின்றபோதிலும் “இல்லை” என்று கூறும்படி ஆகிவிடுவேன் . ஆகவே நீ என்னைக் கைவிடக்கூடாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முன்னல் இத்யாதி) “முன்னல்” என்கிற ஒற்றைப்போக்கி முனலாக்கி, முரலாக்கி நிர்வஹிப்பாரும் உண்டு. அன்றிக்கே, முன்னலென்றது - உன்னலாய், உன்னல் - நினைத்தலாய், இனிமையாலே “அது அது” என்று வாய்புலற்றும்படியிருக்கை. அன்றிக்கே, முன் - சாஸ்த்ரத்தினுடைய பழமையாய், ஆதியிலே உண்டாய், நல் - அதுதான் நன்றாய், யாழ்பயில் நூல் - யாழ் விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான நூலுண்டு - சாஸ்த்ரம். அந்த சாஸ்த்ரோக்தமானபடியே. (நரம்பின் முதிர் சுவையே) நரம்பிலே தடவப்பட்ட - அதிலே பிறந்த பண்பட்ட ரஸம்போலே போக்யனானவனே! மிடற்றைச் சொல்லாதொழிந்தது - கர்மாநுகுணமாகப் போதுசெய்யுமது உண்டாகையாலே அதுக்கு.

விளக்கம் - (முன்னல் இத்யாதி) - “முன்னல்” என்பதில் உள்ள ஒற்று எழுத்தான “ன்” என்பதை விலக்கிவிட்டு, “முனல்” என்று படிப்பவர்களும் உள்ளனர். முனல் என்றால் முரல் என்று பொருள் - அதாவது ஒலித்தல் என்பர். அல்லது முன்னல் என்பதை உன்னல் என்பதாகக் கொண்டு, “எப்போதும் நினைத்தபடி இருத்தல் - அது, அது என்று இடைவிடாமல் வாய்பிதற்றியபடி உள்ள நிலை” என்றும் கொள்ளலாம். அல்லது கந்தர்வ சாஸ்த்ரத்தில் பழமையானதும், எல்லையற்ற

காலமாக உள்ளதும், நன்றாகப் பயிலப்படுவதும், யாழ் விஷயமாக உள்ளதும் ஆகிய சாஸ்திரம்; அந்தச் சாஸ்திரத்தின் அடிப்படையில் அமைந்ததான. (நரம்பின் முதிர் சுவையே) - அந்தச் சாஸ்திரத்தில் உரைத்தபடி நரம்புகளில் மீட்கப்பட்டு, அதில் பிறந்ததான சிறந்த ஸங்கீதரஸம் போன்ற இனிமை உள்ளவனே! இனிய ஸ்வரம் என்பது ஒருவரது தொண்டையிலிருந்து உண்டாகிறது; அப்படி உள்ளபோது, இங்கு யாழின் நரம்பை ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தொண்டையிலிருந்து ஏற்படும் சங்கீதம் என்பது காலம் மற்றும் செயல் ஆகியவற்றால் மாறுபாடு அடையும் என்பதால் அதனைக் கூறாமல் நரம்பினைக் குறித்து உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி போக்யதை குறைவற்றால் போக்தாக்கள் வேணுமே; அவர்களைச் சொல்லுகிறது மேல்; (பன்னலார் பயிலும் பரனே) “தெள்ளியார் பலர் கைதொழுந் தேவனார்” என்கிறபடியே - தாங்கள் பலராய், பகவத்குணங்களுக்கு தேசிகராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகள் ஸதாநுபவம் பண்ணாநின்றாலும் அநுபூதாம்சம் அளவுபட்டு அநுபாவ்யாம்சமே பெருத்திருக்கை. (பவித்ரனே) நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸித்தரோபாதி உன்னை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யராம்படியான சுத்தியைப் பிறப்பிக்குமவன். அன்றிக்கே, பன்னலார் என்று - முழுசுஷுக்களையாக்கி, அவர்கள் எப்போதும் அநுபவியா நின்றாலும் தொலையாத போக்யத்தையையுடையவையாய், அவர்களுக்கு த்வநுபவ விரோதியைப் போக்கும் சுத்தி யோகத்தையுடையவனே என்றுமாம்.

விளக்கம் - இப்படியான இனிமை என்பது, எந்தவிதமான குறையும் இல்லாமல் மிகுதியாக இருந்தால், அதனை அநுபவிப்பவர்கள் வேண்டும் அல்லவோ? அப்படிப்பட்டவரை அடுத்து உரைக்கிறார். (பன்னலார் பயிலும் பரனே) - ஞானத்தில் சிறந்த பல நித்யஸூரிகளால் அநுபவிக்கப்படுபவன். இதற்கு ப்ரமாணம் நாச்சியார் திருமொழி (4-1) - தெள்ளியார் பலர் கைதொழுந் தேவனார் - என்பதற்கு ஏற்ப தாங்கள் பலராக நின்று; அதாவது பகவத்குணங்களை எப்போதும் அறிந்து அநுபவிக்கவல்ல ஞானம் நிறைந்த நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அநுபவித்தபடி இருந்தாலும் “அநுபவித்த அவனுடைய அம்சங்கள் மிகவும் குறைவே ஆகும், இன்னமும் அநுபவிக்கத்தக்க அம்சங்கள் எண்ணற்றவை ஆகும்”,

என்னும்படி உள்ளவன். (பவித்ரனே) - எப்போதும் இந்தப் பூமியில் பிறந்து ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளவர்களும், நித்யஸூரிகள் போன்று உன்னை அனுபவித்து இன்பம் அடையலாம்படியாக அவர்களுடைய பாவங்களை நீக்கி அவர்களைத் தூய்மையாக்குபவன். அல்லது பன்னலார் என்பது முமுக்ஷுக்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்க; அப்போது அவர்கள் எத்தனை அனுபவித்தாலும் எல்லை காண இயலாத இன்பம் உள்ளவனாய், அவர்கள் தன்னை அனுபவிக்கத் தடையாக உள்ள அனைத்து சத்ருக்களையும் நீக்கும் பரிசுத்தனே என்றும் கொள்க.

வ்யாக்யானம் - (கன்னலே) எனக்கு நிரதிசய போக்யனானவனே! (அமுதே) என்னைச் சாவாமல் ஜீவிப்பித்துக் கொண்டு போருகிறவனே! (கார்முகிலே) ஓளதார்யத்தைப் பற்ற. (என் கண்ணா) தன்னை கொடுத்தபடி. இவ்வளவும் இவருடைய சங்கா ஹேது. (நின்னலால் இலேன் காண்) உன்னையொழிய அரைக்ஷணம் ஜீவிக்கமாட்டேன். உன்னையொழிய ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன் என்றுமாம். (என்னை நீ குறிக்கொள்ளே) என்னைப் பார்த்தருளவேணும் என்னுதல், என்னைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் என்னுதல். (என்னை) உன்னையொழிந்தவன்று அசித்ப்ராயனான என்னை. (நீ) இதுக்கு தாரகனான நீ என்றுமாம்.

விளக்கம் - (கன்னலே) - கன்னல் என்றால் வெல்லம் என்று பொருள்; எனக்கு எல்லையற்ற இன்பமாக உள்ளவனே! (அமுதே) - “வாயும் திரையுக்கும்” முதலான திருவாய்மொழியில் உரைத்தபடி, நான் பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் தத்தளித்த போதிலும், நான் முடிந்து போய்விடாதபடி என்னைக் காப்பாற்றியவனே! (கார்முகிலே) - அவனுடைய கொடைத்தன்மையை உரைக்கிறார். மேகம் போன்ற நிறமும் குணமும் கொண்டவன். (என் கண்ணா) - தன்னையே எனக்குக் கொடுத்து நின்றான். இவை அனைத்தும் இவருடைய சந்தேகத்திற்கான காரணங்களாக அமைத்துவிடுகின்றன. (நின்னலால் இலேன் காண்) - உன்னைப் பிரிந்து நான் இனி அரைநொடிப் பொழுதும் உயிர் தரிக்கமாட்டேன். உன்னை அல்லாமல் என்னைக் காப்பவராக நான் வேறு யாரையும் கொள்ளவில்லை. (என்னை நீ குறிக்கொள்ளே) - என்னை நீ கடாசுஷிக்கவேண்டும், என்னை உனது சிந்தையில் எப்போதும் கொள்ளவேண்டும். (என்னை) - உன்னை நான் விட்டு அகன்று

போனால் அசித் பொருள் போன்று ஆவேன், இப்படிப்பட்ட என்னை. (நீ) - இந்தச் சரீரத்திற்கும் உயிருக்கும் உயிராக உள்ள நீ என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 90)

87. புலம்பும் கனகரூரல் போழ்வாயவன்றிலும் பூங்கழிபாய்த்

தலம்பும் கனகரூரல் சூழ்திரையாழியும் ஆங்கவை நின்

வலம்புள்ளது நலம்பாடுமிது குற்றமாக வையம்

சிலம்பும்படி செய்வதே திருமாலித் திருவினையே

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனே! தனது துணையான பேடை தன்னை விட்டுப் பிரிந்தால் பனைமரத்தின் மீது உள்ள அன்றில் பறவை அனைத்து மக்களின் நெஞ்சத்தை பிளப்பது போன்ற குரலுடன் புலம்பியபடி உள்ளது. தனது மனைவியாகிய கழனியின் மீது ஆசையுடன் உள்ள கடலானது அவளைத் தனது அலைகள் என்னும் கைகள் கொண்டு மிகுந்த ஓசையுடன் அணைக்க வருகிறது. இப்படி உள்ளபோது - உனது வலிமையான வாகனமாக உள்ள கருடனுடைய மேன்மையைக் குறித்து மஹாலக்ஷ்மி போன்ற எனது இந்தப் பெண் (கருடன் தன்னை உன்னிடம் அழைத்துப் போகமாட்டானோ என்ற ஆசை காரணமாக) பாடுகிறாள். ஆனால் இதனைக் கண்டு, இவள் பெரிய பாதகம் செய்தது போன்று எல்லாரும் பழி உரைக்கும் நிலைக்கு ஆளாகும்விதம் நீ செய்வது முறையோ?

அவதாரிகை - “உன்னைப் பிரிந்தவளவிலே பாதகபதார்த்தங்களிவளை நலிந்து ஈடுபட்டது கண்டு லோகமாகக் கூப்பிடும்படி பண்ணுவதே!” என்று திருத்தாயார் வார்த்தையாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - நாயகியின் தாய் ஸர்வேச்வரனிடம், “உன்னை விட்டு இவள் பிரிந்துள்ள இந்த நேரத்தில், பலவிதமான பொருள்களும் இவளுக்கு மேலும் துன்பத்தை ஏற்படுத்தியபடி உள்ளன. இதன் காரணமாக, ஊரில் உள்ளவர்கள் பழி உரைக்கும்படியான செயல்களை இவள் செய்கிறாள் - அதாவது பலரும் அறிய இவள் உன்னை அழைப்பது போன்று நீ செய்தாயே!”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (புலம்புங்கனைகுரல்) பலவற்றைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதாய், செறிந்த த்வநியையுடைத்தாய், உன்னைக் கூடிப்பிரிந்து தனியிருப்பாரை இருதுண்டமாக விடுகிற வாயை யுடையவன்றிலும். (பூங்கழியித்யாதி) அழகிய கழியிலே வரப்பாயா நிற்பதாய், அலையெறியா நிற்பதாய், ஊமைக்கூறான த்வநியை யுடையத்தாய், பரந்த திரைகளை யுடைய கடலும். (ஆங்கவை) பிரிந்திருப்பார்க்கு மற்றும் பாதகமான சேக்கள் கழுத்தில் மணியோசையென்ன, சந்த்ரோதயமென்ன, தென்றலென்ன, இப்படிப்பட்ட பாதகங்களைச் சொல்லிற்றாதல்; அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்னவை தன்னையே சொல்லிற்றாதல், இவை பாதகமாகா நின்றன. என்ன குற்றஞ் செய்தாளென்று பாதகமாகிறதென்ன, (நின்வலம்புள்ளித்யாதி) உனக்கஸாதாரணமாய் பலத்தை யுடைத்தாய். “கருடோவாருணம் சத்ரம் ததைவமணி பர்வதம் ஸபார்யஞ்ச ஹ்ருஷீகேசம் லீலயைவ வஹந்யயௌ” என்கிறபடியே தாரண ஸாமர்த்யத்தையுடையனான திருவடி யுடைய நலமுண்டு – நன்மை, அதைப் பாடினது குற்றமாக “த்வதங்க்ரி ஸம்மர்தகிணாங்கசோபிநா” என்கிறபடியே அவனுக்கடிமை செய்து அவன் தழும்பு சுமந்தாற்போலே ஸம்ச்லேஷ சிஹ்நங்களைத் தரிக்க வேணுமென் றாசைப்பட்டு அவனைப் பாடினவிது குற்றமாக. (வையம் சிலம்பும்படி செய்வதே) சிறியார் பெரியாரென்று வாசியின்றிக்கே இருந்ததே குடியாகக் கையெடுத்துப் பழி சொல்லும்படி பண்ணுவதே! (திருமால்) நீர்தாம் ப்ரணயிகளல்லீராய்த் தானிப்படி செய்கிறீரோ? (இத்திருவினையே) உம்மை யாசைப்பட்டவளில் குறைந்தாளோ? அவளோடு கூடின் உம்மையாசைப்பட்டவள், ராவணாதிகள் பெருமாளைப் பழி சொல்ல ராசுஷஸிகள் தன்னை நெருக்கவிருந்தவளைப் போலேயிருக்கவல்லளோ இவள்? அன்றில், கடலோசை தொடக்கமானவை இவளை நலிய அத்தாலே இவள் நோவுபடா நின்றாளென்று நாட்டார் பழி சொல்ல நீர் விட்டுவைப்பதே!

உம்முடைய மஹிஷி நோவுபடப் பார்த்திருக்கை உமக்குக் குறையன்றோ வென்றபடி.

விளக்கம் - (புலம்புங்கனைகுரல்) - பல விஷயங்களையும் உரைப்பதாகவும், மிகவும் கனைத்த குரல் உள்ளதாகவும், உன்னுடன் சேர்ந்து பிரிந்தவர்களை மனோரீதியாக இரண்டு துண்டங்களாகப் பிளப்பதாகவும் செய்யும் வாயைக் கொண்ட அன்றில் பறவை. (பூங்கழியித்யாதி) - அழகான கழனிகளில் புகுந்து செல்ல வருவதும், அலைகள் வீசியபடி உள்ளதும், முழக்கங்கள் உள்ளதும், பரந்த திரைகள் கொண்டதுமாகிய கடல். (ஆங்கவை) - உன்னை விட்டுப் பிரிந்துள்ளவர்களுக்கு முன்பே பல பாதங்கள் உள்ளன; அவையோடு சேர்ந்து தென்றல் காற்று, சந்திரனின் உதயம் போன்றுள்ள பலவிதமான பாதகங்கள் கூறப்பட்டது; இது போன்ற இவை அனைத்தும் இவளுக்குப் பாதகமாக நிற்கும்படியாக இவள் என்ன குற்றம் செய்தாளோ? (நின்வலம்புள்ளித்யாதி) - உனக்கு ஏற்றபடி மிகுந்த வலிமை உள்ள கருடன். இந்த வலிமைக்கான ப்ரமாணம் உண்டோ என்றால் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-30-1) - கருடோவாருணம் சத்ரம் ததைவமணி பர்வதம் ஸபார்யஞ்ச ஹ்ருஷீகேசம் லீலயைவ வஹந்யயெள - நரகாசுரனுடைய மரணத்திற்குப் பின்னர் ப்ராக்ஜ்யோதிஷ் என்ற அவனுடைய இடத்திலிருந்து பலவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு க்ருஷ்ணன் புறப்பட்டான். அப்போது வருணனின் குடையான மணிபர்வதம் என்ற உயர்ந்த மலையையும், ஹ்ருஷீகேசனாகிய கண்ணனையும் தன் முதுகில் சுமந்து கொண்டு, ஒரு விளையாட்டு போன்று கருடன் பறந்தான் - என்றது காண்க. ஆக இப்படிப்பட்ட கருடனின் புகழைப் பாடினாள். ஸ்தோத்ரத்னம் (41) - த்வதங்க்ரி ஸம்மர்தகிணாங்கசோபிநா - தன் மேலே வீற்றுள்ள உனது திருவடிகளின் உராய்வு காரணமாக இரண்டு பக்கங்களிலும் தழும்புள்ள கருடன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்து கருடன் தழும்பு ஏற்றது போன்று, உன்னுடன் சேர்ந்துள்ளதால் உண்டாகவல்ல அடையாளங்களைப் பெறவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டாள். அதனால் கருடனைக் குறித்து உரைத்தாள். இதனை ஒரு குற்றமாக. (வையம் சிலம்பும்படி செய்வதே) - சிறியவர்கள், பெரியவர்கள் என்று வேறுபாடு இல்லாமல் அங்கு வசித்து வந்த காரணத்தால், அனைவரும் ஜாடையாகப் பழி உரைக்காமல், நேரடியாகத் தங்கள் கை கொண்டு இவளைச்

சுட்டிக் காட்டி பழி உரைக்கும்படி இவள் நிலை ஆனது. (திருமால்) - உனது பத்னிகளாக இல்லாத மற்றவர்களை இவ்விதம்தான் நீ துன்புறுத்துவாயோ? (இத்திருவினையே) - உன்னை விரும்பும் மஹாலக்ஷ்மி போன்றவர்களை அல்லவோ இவள் விரும்புகிறாள்? இராமனைக் குறித்து பழி உரைக்கும்படியாக இராவணனால் அனுப்பப்பட்ட அரக்கிகள் தன்னைச் சுற்றி நின்றபோதிலும் பொறுமையாக இருந்த சீதை போன்று அல்லவோ இவள் உள்ளாள்? அன்றில், கடல் போன்ற பலவும் இவளை வருத்தும் அளவிற்கு இவளை அவன் துன்பம் அடையச் செய்தானே - என்று உலகில் உள்ளவர்கள் உன்னைப் பழிக்கும் காலம்வரை நீ இவளை விட்டுவைப்பாயோ? உனக்கு ஏற்ற இவள் துன்பப்படும்போது, அதனைப் பார்த்தபடி இருத்தல் என்பது உனக்கு தோஷமாகாதோ?

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால், “அத்தலையாலே வரக்கண்டாறியிருக்கை யன்றி இவர்க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமை பதறி மேல் விழ நீர் தாழ்த்தீராவது உமக்குக் குறையன்றோ?” என்று இவர் தசையை யநுஸந்தித்தவர் பாசுரமாயிருக்கிறது. “நமே பக்த: ப்ரணச்யதி” இவை மறந்தீரோ வென்கிறார்கள்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை நோக்கி, “நீ வருவாய் என்று சமாதானத்துடன் இருக்கவேண்டிய நிலையில் அல்லாமல், ஆழ்வாராகிய இவர் பதறியபடி உள்ள நிலைக்கு ஆளாகும்படி நீ தாமதிக்கலாமோ? இது உனக்குத் தோஷம் அல்லவோ? கீதையில் (9-31) - நமே பக்த ப்ரணச்யதி - எனது பக்தன் எப்போதும் அழிவதில்லை - என்று நீ கூறியதை நீயே மறந்தாயோ?”, என்று ஆழ்வாரை அடுத்து உள்ளவர்கள் உரைக்கிரார்கள் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்